

22 ВЕРЕСНЯ – ДЕНЬ ПАРТИЗАНСЬКОЇ СЛАВИ

Скільки б років не проминуло від кривавих подій Великої Вітчизняної війни та в пам'яті не зітруться ті дні, коли край наш партизанський постав на боротьбу з ворогом.

З перших днів гітлерівської окупації на Зарічненщині, в лісах, починають формуватись партизанські загони та групи, число яких зростало. Протягом місяця, після нападу Німеччини, було створено міцну базу з метою розгортання підпільного і партизанського руху. Вже наприкінці 1941 року в районі мужньо боролися проти знахабнілого ворога підпільники. А в 1942 р. в районі діяли партизанські групи Д. Попова і М. С. Корчева. Розгортали боротьбу загін А.П. Бринського, бригада С. П. Каплуна, партизанські групи старшого лейтенанта Г. М. Картухіна та молодшого політрука І.С. Маськіна. У 1942 році у с. Вичівка був створений партизанський загін під командуванням дільничного міліціонера М. Й. Місюри, а в с. Морочному (тодішньому райцентрі) – загін під командуванням начальника міліції району І. П. Федорова. Невдовзі цей загін виріс у бригаду.

Групи опору народжувалися і в селах. Із с. Борове у партизанських загонах перебували 90 чоловік, 200 – у загоні самооборони. У с. Вичівка діяла комсомольська організація, у с. Новорічиця значну роботу виконували підпільна антифашистська група та група самооборони.

Особливо широко розгорнули боротьбу народні месники після того, як у січні 1943 р. сюди прибула оперативна група Українського штабу партизанського руху на чолі з В. А. Бегмою. Оперативна група налагодила зв'язки з партизанськими загонами, комуністами, які залишилися в тилу ворога, організувала підпільні партійні комітети. А також був створений підпільний обком партії та обласний штаб партизанського руху.

Фашисти жорстоко мстилися за допомогу партизанам. Немає у районі такого населеного пункту, де б від рук фашистів у пекельному вогні, від куль не гинули мирні люди. Окупанти стерли з лиця землі райцентр Морочне.

У перші місяці після окупації в Погості Зарічненському нацисти замордували 17 мирних жителів, а 12 відправили в рабство до Німеччини. Кілька разів фашисти бомбардували с. Муравин за тісні зв'язки його жителів з партизанами. У квітні 1943 року фашисти спалили село Борове. Така ж трагічна доля спіткала і село Вовчиці за допомогу селян партизанам, селян похилого віку Магдалину Мельникович та Феодосія Чудиновича спалили живими. 165 осель пустили з димом фашисти у с. Неньковичі, доценту згоріло с. Бродниця.

Трагічна статистика своїм чорним крилом у ті роки торкнулася і села Вичівка, де фашисти вбили 93 мирних жителів. У селі Кухітська Воля гітлерівці стратили голову сільради Ю. У. Морозова, голову колгоспу А. К. Ковенька, інших активістів, які надавали допомогу партизанам.

За підтримку народних месників фашисти спалили село Серники, вбили 55 його жителів. Не оминуло лихо і древнє село Нобель. Тут окупанти зруйнували 83 індивідуальних господарства, замордували 20 мирних жителів. А в с. Перекалля гітлерівці стратили голову сільради В. В. Кучинського, спалили живцем 12 чоловік.

Із матеріалів районного краєзнавчого музею

с.Дібрівськ. Партизани збираються в похід.

